

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 3 ภาค กฎแห่งกรรม

เรื่อง ความฝันลอย
โดย ท. เลียงพิบูลย์

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजรัญ จิตฺตมโน

คณะผู้จัดทำ <http://www.jarun.org/contact-webmaster.html>
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย
ผู้มีพระคุณ ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวรทุกภพ ทุกชาติ

ความฝันลุ่มยู่ย

ท. เลียงพิบูลย์

โลกมนุษย์ที่เราอยู่ทุกวันนี้ ย่อมมีเรื่องแปลกประหลาดเกิดขึ้นได้เสมอ หากเรามีความสนใจ ได้พยายามติดตามค้นคว้า ก็
จะเห็นได้ว่า เรื่องมหัศจรรย์ย่อมจะมีจริง แม้จะหาเหตุผลและหลักฐานที่จะพิสูจน์ไม่ได้ก็ดี แต่ก็มีผู้เห็นที่จะพิสูจน์ไม่ได้ก็ดี แต่ก็มี
ผู้เห็นที่จะเชื่อได้ว่า เหตุการณ์นั้นได้เกิดขึ้นจริง มิได้เดาหรือสร้างมโนภาพขึ้นเอง เรื่องที่จะเขียนนี้ ผู้ส่งเรื่องให้ข้าพเจ้าเขียนนั้น
เป็นนายทหารชั้นผู้ใหญ่ เมื่อได้พิจารณาแล้วก็เห็นว่า เป็นเรื่องที่มีสาระเรื่องหนึ่ง ควรจะเผยแพร่ให้ผู้สนใจในเรื่อง “กฎแห่ง
กรรม” ได้รู้เรื่องแปลก ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตทั่วไปภายใต้ดวงอาทิตย์ ข้าพเจ้าจึงอยากสนับสนุนให้มีผู้ผู้สนใจมากขึ้น ก็จะเป็นกุศล
ของท่านเจ้าของเรื่องผู้ส่งฉบับไปแล้ว ยังช่วยให้เรามีโอกาสที่จะศึกษาหาความรู้ ใช้ความคิดและพยายามหาเหตุผล การเขียนขึ้นนี้
ก็เพื่อจะให้ท่านเหล่านั้นหันหลังหันหน้าหาความจริงต่อไป คิดว่าคงจะได้รับประโยชน์บ้างไม่มากนักน้อย ไม่ใช่ข้าพเจ้าเชื่ออะไรอย่างม
งายและอยากให้ท่านเชื่อตามไปด้วย หากท่านผู้อ่านแล้วไม่เชื่อเพราะไม่มีเหตุผล ข้าพเจ้าก็พอใจ และยินดีที่ท่านเป็นคนมี
เหตุผล โชคดีที่ข้าพเจ้าได้มีชีวิตอยู่ได้ร่มเงาของพระพุทธศาสนา ซึ่งเป็นศาสนาให้สิทธิเสรีเป็นประชาธิปไตย มิได้บีบบังคับให้
เชื่อถืออย่างมงาย

แต่พระธรรมคำสอนในทางพระพุทธศาสนาสนับสนุนไม่ให้เชื่ออย่างหลงไหล ให้ใช้สติปัญญาพิจารณาหาเหตุผลให้
แน่ใจเสียก่อน จึงค่อยเชื่อเหตุนี้เพราะ พระพุทธศาสนาได้สอนตามหลักธรรมชาติเป็นสังขธรรม ทุกข้อทุกตอน สามารถจะพิสูจน์ได้ด้วย
ใช้สติปัญญา เพราะมีเหตุผลจะนำผู้ที่ปฏิบัติเกิดผลตามคำสอนของสมเด็จพระศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ถ้าผู้มีปัญญาได้ใช้
เหตุผลพิจารณาถึงแก่นแท้ของหลักธรรมแล้ว จะเห็นได้ว่าไม่มีข้อสงสัยใดๆ ผ่างอยู่ จะมองเห็นทะเลปรุโปร่งใสสะอาด เหลือแต่
เพียงมนษย์ปุถุชนจะมีความอดทนศรัทธาพอที่จะปฏิบัติได้หรือไม่เท่านั้น ถ้าปฏิบัติได้เมื่อใด จะเห็นผลเกิดความสุขขึ้นเมื่อนั้น
ศาสนาพุทธเป็นลักษณะสายกลางในชีวิตประจำวันของสังคมในโลกทั่วไป พระพุทธศาสนามีกรรมเป็นหลัก ทุกอย่างหนีไม่พ้นกฎ
แห่งกรรม ใครทำดีทำชั่ว ก็ได้แก่ตัวผู้นั้น ศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่ต้องปฏิบัติ ถ้าใช้เพียงอ้อนวอนอย่างเดียวขอให้บันดาลสิ่งนั้น
สิ่งนี้โดยไม่ต้องปฏิบัติ แต่ขอให้สมดังใจปรารถนาเช่นนี้ไม่มีในพระพุทธศาสนา เพราะไม่หนักไปในทางพิธีกรรมหรือบวงสรวง
อ้อนวอน พระพุทธศาสนามีจุดใหญ่ มุ่งหมายจะสอนให้มนุษย์เราปฏิบัติตนให้หลุดพ้นจากความทุกข์ ไม่มีความมุ่งหมายจะให้
มนุษย์หลงมงาย ฉะนั้นพระพุทธศาสนา จึงมีผู้เชื่อถืออยู่ ๓ แบบ

คือผู้ เชื่ออย่างฝังชีวิตจิตใจไม่เปลี่ยนแปลง ก็คือผู้ที่ไม่ยอมเชื่ออะไรง่าย แต่เชื่อด้วยใช้สติปัญญา ได้พิจารณาพิสูจน์เห็น
ความจริงแจ้งชัดเจนอย่างชาวสะอาด ไม่มีข้อสงสัยเหลืออยู่เลย แล้วจึงเชื่อภายหลัง เช่น ชาวต่างชาติที่เข้ามาศึกษาพุทธศาสนาใน
ประเทศไทย เป็นต้น เพราะท่านเหล่านั้นล้วนแต่ขึ้นปัญญาชน มีความรู้และมีการศึกษาสูง ชอบค้นคว้าหาความจริง
อีกแบบหนึ่ง เชื่อครึ่ง ไม่เชื่อครึ่ง และก็ไม่ได้อาศัยสติปัญญาพิจารณาพิสูจน์ติดตามให้สิ้นสุดถึงแก่น ปล่อยความรู้ไว้ครึ่ง ๆ กลาง ๆ
อยู่ตลอดไป ไม่มีอะไรจะดีขึ้น อาศัยแต่เชื่อว่าเป็นผู้มีศาสนาเท่านั้น คล้ายจะเห็นว่าศาสนาไม่เป็นเรื่องสำคัญ แบบนี้ทำผิได้ง่าย ทำ
บาปง่าย เพราะไม่มีหลักธรรมแน่นอนจะปฏิบัติ ใจรวนเรและสามารถจะเปลี่ยนศาสนาได้ง่ายเพื่อเงิน เพื่อรัก หรือเพื่อพอใจ เป็น
แบบที่เห็นแก่ตัว ไม่กลัวกรรม แต่บางท่านเกิดประสบการณ์ในชีวิต ทำให้มองเห็นกรรมจึงนึกถึงบุญบาปชีวิต หรือมีผู้ชักนำไป
ในทางถูก ก็สามารถปฏิบัติเข้าถึงหลักธรรมขั้นสูงได้ก็มีไม่น้อย

อีกแบบหนึ่งก็คือ เชื่ออย่างมงายไม่พิสูจน์ ไม่สนใจในเหตุผล แบบนี้ออกจะมีมากไม่ว่าชาติใดภาษาใด ศาสนาใด มักจะ
นิยมชมชื่นหลงใหลในเรื่องการบวงสรวงบูชาอ้อนวอน และขอบปฎิหาริย์จิตใจไม่หนักแน่น มีเรื่องอะไรก็ไม่ค่อยเชื่อตัวเอง
ตัดสินใจไม่ถูก มักชอบไปฟังพวกหมอดู เชื่อในเรื่องโชคชะตา ขาดความเข้มแข็งที่จะเป็นผู้นำในครอบครัว แบบนี้มักจะมีปริมาณ
มากมาย ก็ไม่เกิดประโยชน์กลับถ่วงความเจริญ เพราะจิตใจมงายนั้นย่อมไม่ทำให้สังคมดีขึ้น กลับทรุดลงอบรมสิ่งสอนลูกก็ไม่
ค่อยจะได้ ผลเพราะความอ่อนแอไม่เข้มแข็ง หากมีพระอาจารย์ที่มีความรู้คุณธรรมสูงชักนำไปสู่ทางถูก ก็สามารถหลุดพ้นจากทาง
ผิดมงายสู่ทางถูกเข้าถึงหลักธรรมขั้นสูงได้ก็มีมาก สำหรับพุทธศาสนามีหลักปฏิบัติเพื่อให้ผู้อยู่ในขอบเขตของศีลธรรม ยกระดับ
จิตใจของมนุษย์ให้สูงขึ้นเจริญทางจิตใจ ไม่เบียดเบียนผู้อื่น อยู่ในศีลธรรม แม้เมตตา ที่สุดก็ปฏิบัติเพื่อการหลุดพ้น
เรื่องชีวิตมนุษย์ทุกยุคทุกสมัย ย่อมมีเหตุการณ์แปลก ๆ เกิดขึ้นตามกรรมที่ได้สร้างไว้เป็นสมบัติก่อนจะดับจากโลกนี้ มีตัวอย่าง
มากมายที่จะนำมาศึกษาหาความรู้ในเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแล้ว ดังเรื่องจะเล่าต่อไปนี้

ลุ่มยู่ย เป็นคนมีอายุเป็นที่รู้จักของชาวบ้าน และชาววัดใหญ่ในหมู่บ้านอำเภอมหามุนี จังหวัดสิงห์บุรี ธรรมดาชาวบ้านในชนบท
ตามตำบล เมื่อเอ่ยชื่อแล้วย่อมจะรู้จักกันเคยกันเป็นส่วนมาก เพราะขอบเขตไม่กว้างใหญ่ไพศาลเหมือนในเมืองหลวง ฉะนั้นมี
เรื่องอะไรที่เป็นที่รู้ทั่วกันทั้งตำบล วัดเป็นที่ประชุมที่ดีของชาวบ้าน เป็นที่พบปะสังสรรค์กันในวันโกน วันพระ เมื่อมีอายุแล้ว ต่างก็
หาโอกาสเข้าวัดรักษาศีลถืออุโบสถ เพื่อเป็นบุญกุศลบารมีในชาติหน้าต่อไป ในหมู่บ้านที่ลุ่มยู่ยเคยอยู่ใกล้วัดอัมพวัน ตามปกติลุ่มยู่ย
แก่ใกล้ชิดกับท่านพระครูปลัดจรัญ จิตธมโม วัดอัมพวัน ลุ่มยู่ยชอบพอกันกับท่านพระครูมานาน ก่อนเมื่อครั้งท่านเจ้าพรหมอยู่
ที่วัดพรหมบุรี ภายหลังต่อมา ท่านจึงได้เจ้าพรหมอยู่วัดอัมพวัน

เหตุการณ์แปลกประหลาดเกิดขึ้นเมื่อต้น พ.ศ. ๒๕๔๐ คืนหนึ่งลุงยุ้ยนอนหลับแล้วฝันว่า ได้ไปที่ศาลาวัด อัมพวัน ได้เห็น ชาย ๔ คน สองคนเดินหน้า อีกสองคนเดินตามหลังห่าง ๆ ต่างมีรูปร่างล่ำสันใหญ่โต ผิวเนื้อดำแดงขึ้นบนศาลาเข้ามาทางลงยุ้ย จดกระซอกคุยกันไว้ ลุงยุ้ยตกใจเพราะไม่รู้เรื่องอะไร จึงถามขึ้นปากคอสนั่นยกมือไหว้ทุกคนด้วยความกลัวว่า “นี่มันเรื่องอะไร จะเอาผมไปไหนกัน ผมมีความผิดอะไรจึงต้องมากมั่วตัวกันแบบนี้” พวกคนตัวพูดว่า “ถึงเวลาแล้ว นายเขาได้สั่งให้มาเอาตัวไปเดี๋ยวนี้ เพราะหมดเวลาที่จะอยู่ในเมืองมนุษย์ต่อไป อย่าให้ใช้กำลังไปเสียดี ๆ” ลุงยุ้ยตกใจมากนึกว่าตัวจะต้องตายเพราะหมดอายุลงแน่แล้ว แต่ด้วยความรักความเป็นห่วงลูกเมียที่จะต้องจากไป ก็เสียใจเกือบจะหมดสติ ได้พยายามพูดจาอ่อนน้อมผู้คุมหรือมทนต์อย่างน่าสงสาร ขอให้ยอมทบทวนประวัติด่วนไว้ก่อน จะได้ไปส่งลูกเมีย แต่ชายผู้เป็นมทนต์ไม่ยอมฟังเสียงคำอ่อนน้อม คำโอ้อวดขวัญอันน่าสงสารของลุงยุ้ย จึงได้คุมตัวไปโดยมียมมทนต์เดินหน้าสองและเดินหลังสอง ลุงยุ้ยก็จำต้องไปด้วยความทกระห่มและเสียใจจนสุดขีด เมื่อไปถึงสถานที่แห่งหนึ่ง ก็นำตัวเข้าไปหาผู้มีตำแหน่งสูงในที่นั้น พร้อมกับรายงานว่าได้นำวิญญาณของลุงยุ้ยมาแล้ว ลุงยุ้ยได้พยายามพูดจาอ่อนน้อมอย่างน่าสงสารกับหัวหน้ามทนต์ผู้หนึ่งว่า “ขอความกรุณาให้ผมได้มีโอกาสกลับไปพบปะกับลูกเมีย เพราะเขาไม่รู้เรื่องอะไรแต่เขาจะเป็นห่วง” หัวหน้าได้ฟังแล้วก็สั่งให้ตรวจบัญชีดูว่า ลุงยุ้ยเคยได้ทำความดีอะไรไว้บ้าง มทนต์ผู้เปิดบัญชีดูแล้วก็รายงานว่า ลุงยุ้ยผู้นี้ยังมีจิตใจเป็นกุศล เข้าวัดอุยไถ่ชีวิตพระ ได้ทำบุญบริจาคทาน มีกรรมดีอยู่บ้าง หัวหน้าได้พิจารณาแล้วบอกว่าเพื่อเห็นแก่กรรมดี จึงได้อนุญาตให้ยืดเวลาชีวิตออกไปอีก ๓ เดือน เวลาของโลกมนุษย์ ลุงยุ้ยค่อยมีความสบายใจขึ้น คิดว่ายังมีโอกาสกลับไปหาลูกหลานเมื่อก่อนนั้นก็ได้นิยามมทนต์รายงานให้หัวหน้าฟังต่อไปว่า

ต่อไปนี้อีก ๔๐ วัน ถึงกำหนดของนายขึ้น บ้านอยู่ตำบลหัวป่า หมู่ที่ ๒ อำเภอพรหมบุรี จังหวัดสิงห์บุรี จะหมดอายุ ถัดจากนั้นต่อไปอีก ๓๐ วัน กำหนดหมดอายุของนายปลั่ง บ้านอยู่บางขาม อำเภอท่าม่วง จังหวัดลพบุรี

เมื่อลุงยุ้ยได้ฟังก็ได้จดจำไว้แม่นยำ มทนต์ยังเห็นลุงยุ้ยยืนฟังอยู่ก็บอกว่า เมื่อได้ต่ออายุเพิ่มอีก ๓ เดือนแล้ว ทำไมยังไม่กลับบ้าน จะอยู่ทำไมอีก ลุงยุ้ยได้ยินเช่นนั้นก็ตกใจความรู้สึกหมดไป จึงไม่ได้ทราบว่าเป็นใครคนไหนชื่ออะไรจะเป็นเหยื่อของมทนต์ต่อไป เมื่อรู้สึกตัวได้กลับมาถึงบ้านด้วยการตื่นจากหลับ แล้วรู้สึกตกใจกลัวจนเหงื่ออาฟแตก รีบปลุกภรรยาเสียงอะไรกลางดึกของลุงยุ้ย ทำให้บุตรสาวและภรรยาตกใจตื่นขึ้น ต่างก็ถามถึงเรื่องราว ลุงยุ้ยก็เล่าความฝันที่ได้พบเห็นในนิมิตโลกให้ทราบอย่างละเอียดลออ แต่พอภรรยาได้ฟังกลับหัวเราะแล้วพูดว่า “นี่ปลุกฉันขึ้นกลางดึกให้มาฟังเรื่องเหลวไหลอย่างนี้หรือ อย่าไปถือเอาเรื่องเหลวไหลมาคิดเป็นจริงจริงอะไรเลย เมืองผีเมืองนางหรือวิญญาณไม่มีจริงหรอกนะ อย่าไปคิดให้เป็นบ้าไปเลย ท้องไม่ตีกิหายธาตุกินแล้วนอนหลับเสียเถิด” ลุงยุ้ยได้ยินภรรยาพูดเช่นนั้นก็นึกในใจว่า ถ้าเราจะไปเล่าให้คนอื่นเขาฟัง ใครเขาจะไปเชื่อเรา แม้แต่ลูกเมียอยู่ยไถ่ชีวิตพระนั้นก็ยังไม่เชื่อ แล้วยังหัวเราะเยาะเสียด้วย จะให้คนอื่นเขาเชื่อได้อย่างไร และทำให้ลุงยุ้ยไม่กล้าไปเล่าให้ใครฟังเมื่อมาถูกลูกเมียหัวว่าเป็นคนงมงาย เหมือนคนบ้าเพื่อเจ้า เอาเรื่องฝันเหลวไหลมาเป็นเรื่องจริงจัง กลับทำให้ตัวเองซิกจะสงสัยไม่แน่ใจว่าเรื่องที่เกิดขึ้นจะเป็นความจริง ซ้ำนึกตาคือนิดตัวเองที่กลัวไม่เข้าเรื่อง

เมื่ออยู่ต่อมาก็ได้สืบรู้ว่า นายขึ้น บ้านอยู่หัวป่า หมู่ที่ ๒ อำเภอพรหมบุรี มีตัวจริงและได้ตายลงอย่างที่เราตามกำหนดเวลาในความฝันแล้ว ก็ทำให้ลุงยุ้ยสะดุ้งตกใจกลัวเกิดไม่สบายใจตลอดเวลา คิดว่าเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องเหลวไหลเสียแล้ว ต่อมาก็สืบทราบว่า ที่บ้านบางขาม อำเภอท่าม่วง จังหวัดลพบุรี มีคนชื่อปลั่งเป็นความจริง แล้วลุงยุ้ยก็ตั้งอกใจแทบหมดสติ ประสาทหัวนไหวเพราะความกลัว เพราะได้ทราบว่าคนชื่อปลั่งได้ตายลงตามกำหนดเวลา ลุงยุ้ยมีแต่ความหวาดกลัว นึกแน่ใจว่าคราวนี้ถึงตัวเอง ก็คงจะสิ้นอายุแน่หนิไม่พ้น เพราะวันคืนกำลังผ่านไปจะถึงกำหนดถึงเวลาที่ได้รับอนุญาตให้มาอยู่ในเมืองมนุษย์จนจะครบสามเดือน เป็นธรรมดาของมนุษย์ปุถุชนและสัตว์โลกทั้งหลายย่อมกลัวตาย ลุงยุ้ยก็เป็นมนุษย์ปุถุชนธรรมดา ย่อมหนีไม่พ้นความกลัวระยะหลังนี้ ลุงยุ้ยรู้ว่าความตายใกล้เข้ามามากแล้ว จึงทำบุญสวดมนต์ภาวนาตลอดมา ยังไม่ยอมตาย กลัวการจากของรัก กลัวความดับ ฉะนั้นพอรู้ตัวว่าความฝันนั้นเป็นความจริงขึ้นมาแล้ว ความหวาดกลัวทำให้กำลังใจหมดลง กำลังที่เข้มแข็งก็อ่อนเปี้ยกลง การป่วยเจ็บก็เข้ามาแทน ลุงยุ้ยป่วยลงไม่นานก็มีอาการทรุดหนักทั้งบุตรสาวและภรรยาก็ต้องวิ่งเต้นหาหมอมารักษาพยาบาล แต่อาการก็ไม่ดีขึ้น ข้าวปลาอาหารเบื่อกินไม่ลง เมื่อป่วยหนักแต่ยังได้สติเป็นพัก ๆ จึงสั่งให้ภรรยาไปนิมนต์ท่านพระครูปลัดจรัญ ที่วัดอัมพวัน ผู้ที่ลุงยุ้ยเคารพนับถือมาก่อน เพราะคิดว่าไหน ๆ ก็จากโลกนี้ไปแล้ว เมื่อก่อนจะจากก็จะขอได้ฟังสพระธรรมเป็นที่ฟังอันสุดท้าย เพื่อทำจิตให้สงบ เพื่อกำจัดความหวาดกลัว ก่อนตายจะได้มีสติ เมื่อภรรยาก็กลับมาบอกว่าท่านพระครูปลัด ไม่ยอมมีคณาณินมิตไป และยังไม่มีเวลาเพราะท่านติดงานมาก ลุงยุ้ยก็เศร้ามีความกระวนกระวายใจ เวลาจะจากโลกนี้ไปก็ใกล้เข้ามา ต่อมาท่านพระครูปลัดจรัญ ฐิตธมโม ก็มาเยี่ยม ท่านพระครูเห็นลุงยุ้ยป่วยอาการมากก็ถามว่า

“โยมป่วยเป็นอะไร อาตมาได้ทราบมาให้โยมผู้หญิงไปนิมนต์อาตมา บังเอิญ ๒-๓ วันนี้ อาตมาไมงานยุ่งมาก รับนิมนต์ก็หลายแห่ง จะมีเวลาปลื้กตัวมาเยี่ยมโยมวันนี้แหละ” ลุงยุ้ยนอนป่วยอยู่ เมื่อเห็นท่านพระครูมาเยี่ยมทักทายปราศรัย ก็เกิดอาการชื่นชื่น ยกมือขึ้นแน้มสการท่านพระครูแล้วพูดว่า

“ผมป่วยไม่กี่วันอาการทรุดลง หมอก็รักษาไม่หายขึ้น มีอาการหนักลงทุกวัน ผมรู้ว่าในไม่ช้าผมก็ต้องจากโลกนี้ไปแล้ว เมื่อได้พบท่านพระครู ผมรู้สึกเกิดกำลังใจขึ้นมา”

ท่านพระครูให้สติว่า โยมจงทำใจให้สงบ ทุกอย่างที่เกิดขึ้นมาในโลกนี้ไม่มีอะไรแน่นอน ไม่มีใครหนีความตายพ้นได้ เกิดแล้วก็อยู่ได้ตามกำหนดอันสมการตามกรรมที่สร้างไว้ ไม่ว่ากรรมดีหรือกรรมชั่ว เราก็ต้องรับไว้เป็นมรดกแล้วก็ดับไป เกิด ๆ ดับ ๆ เช่นนี้ไม่สิ้นสุด ความตายนั้นแน่ แต่เวลาตายนั้นไม่แน่นอนว่าเมื่อใด ที่ไหน อายุเท่าใด แล้วแต่กรรมจะลิขิต คนดีมีศีลธรรมย่อมตายตามอายุขัย บุญกุศลสนองสามารถจะต่ออายุให้ยืนยาวไปได้ คนใจชั่วสร้างกรรมทำบาป ย่อมจะตายก่อนกำหนดอายุขัย เพราะความชั่วทอนชีวิตของตนเองให้สั้นลง ฉะนั้นเมื่อเรายังมีชีวิตอยู่ก็ควรสร้างกรรมดีไว้ เพื่อเป็นบารมีในภพหน้าต่อไป ถ้าถึงเวลาเจ็บป่วยรู้ตัวว่าจะต้องดับจากโลกนี้ไป ก็ขอให้พิจารณาถึงสังขารด้วยสติปัญญา เกิด แก่ เจ็บ ตาย เป็นธรรมดา ทุกคนก็ต้องพบเหมือนกันหมด จะเสียใจเสียตายชีวิตก็ไม่เกิดประโยชน์อะไร ถ้าใช้ปัญญาจะเห็นได้ว่าทุกอย่างเกิดขึ้นจากใจของเราเอง ถ้าเรามีอำนาจใจสูงก็สามารถทำลายกิเลส โลก รัก โกรธ หลง ได้ เราทั้งหมดทุกข์จะเป็นบารมีติดตามเราไปในโลกหน้า โยมก็สร้างบุญกุศลประกอบแต่กรรมดี ขอให้ตั้งสติแผ่กุศลให้แก่เจ้ากรรมนายเวร เพื่อขอให้อภัยกรรม กรวดน้ำไปให้ กรรมเก่าเราไม่รู้ว่าเราเคยสร้างอะไรไว้บ้าง ผลบุญที่เราสร้างไว้ในชาตินี้คงจะสนอง ขอให้โยมทำใจให้สงบนิ่งตัดความรู้สึกให้หมดสิ้นไม่ว่าบุญหรือบาปชั่วหรือดีไม่ต้องคิด หากเรามีบุญบารมีพอ จิตใจเราก็จะสดใสสะอาดบริสุทธิ์ เมื่อหมดความรู้สึกใด ๆ จิตก็ว่างเปล่า เมื่อดับจากโลกนี้ไป อย่างน้อยก็หลุดพ้นจากอบายภูมิ มีนรก อสุรกาย ตีรจนา เป็นต้น

ลุ่มยุ้ยเมื่อได้ฟังท่านพระครูให้สติ ก็เกิดความปิติ เกิดกำลังใจ มีความเข้มแข็งขึ้นมา พยายามลุกขึ้นได้ แล้วมานั่งกราบท่านพระครูแล้วพูดว่า “ผมคอยท่านมานานแล้วหลายเวลา เมื่อได้พบท่านวันนี้ ผมมีความสบายใจขึ้นทางความรู้สึก ผมรู้แล้วคนเรากำลังอยู่ใจ มีทุกข์หรือมีสุข จะกลัวหรือจะกลัวก็อยู่ใจ ฉะนั้นผมจะทำใจให้เข้มแข็ง ไม่ย่อท้อ ไม่กลัวตาย ผมจะปฏิบัติตามคำของท่านพระครู เมื่อถึงเวลาพร้อมที่จะตาย ขอเวลาให้ผมได้กินข้าวกินปลาเสียก่อนให้มีกำลังใจเพิ่มขึ้น เพราะกินไม่ลงมาหลายวันแล้ว”

ท่านพระครูเห็นหน้าตาของลุ่มยุ้ยผ่องใสขึ้นก็ดีใจ พูดขึ้นว่า “ตามสบายเถิดโยม อาตมาคอยได้” ลุ่มยุ้ยสั่งลูกและภรรยาหาข้าวมา แล้วก็ลงมือกินอย่างอร่อย คล้ายคนจะหายป่วยหายไข้แล้ว ลูกเมียก็พากันดีใจ คิดว่าคราวนี้ลุ่มยุ้ยหายป่วยแน่ เมื่อกินอาหารเสร็จแล้วก็พูดกับท่านพระครูเหมือนคนปกติว่า

“ก่อนที่จะผมจากโลกนี้ไป ผมมีเรื่องจะฝากท่านพระครูไว้เรื่องหนึ่ง จะฝากคนอื่นหรือลูกเมียก็ไม่ได้ผล เห็นแต่ท่านพระครูองค์เดียวที่ผมนับถือ พอที่จะเป็นที่พึ่ง จะฝากเรื่องนี้ได้ เพื่อจะเกิดประโยชน์เป็นกุศลแก่ผู้อื่นต่อไป ฉะนั้นผมจึงคอยท่านพระครูอยู่ด้วยใจกังวล วันหนึ่งผมได้พบท่านพระครูแล้ว ผมดีใจมากเพราะผมจะได้หมดภาระ หมดห่วงตามที่ได้อธิษฐานไว้”
ท่านพระครูยิ้มให้กำลังใจและสวดสารภาพว่า “อาตมายินดี ถ้าอาตมาช่วยได้แล้วไม่ขัดข้อง โปรดเล่าไปเถิดโยม อาตมาคอยฟังและจะจดจำบันทึกไว้”

จากนั้นลุ่มยุ้ยก็เล่าเรื่องที่เกิดจากความฝัน ให้ฟังเช่นเดียวกับเล่าให้ภรรยาและบุตรสาวฟังมาแล้ว และต่อท้ายว่าผมได้เผ่าสืบสวนนายขึ้นกับนายปลั่งตุ๊กที่ทราบว่ามีความจริง และได้ตายไปตามกำหนดเวลาในบัญชีของพวงยมทูต แล้วผมก็ไม่มีความสงสัยอะไรอีกที่เวลานั้นจะไม่มาถึงผมเช่นเดียวกัน ถ้าผมจากโลกนี้ไปแล้ว ขอให้ท่านพระครูจงนำเรื่องของผมเล่าให้ประชาชนฟังด้วย เพื่อจะเกิดประโยชน์ส่วนรวมต่อไป
ท่านพระครูปลัดจรัญได้ฟังด้วยความสนใจและสวดสารลุ่มยุ้ย เมื่อลุ่มยุ้ยเล่าจบแล้ว ท่านพระครูจึงพูดอย่างไตร่ตรองข้อความที่ลุ่มยุ้ยเล่าให้ฟัง แล้วก็พูดขึ้นซ้ำ ๆ และหนักแน่นว่า

“อาตมาขอขอบใจที่โยมได้เล่าเรื่องมหัศจรรย์ให้อาตมาฟัง และจะจงคอยเล่าเรื่องนี้ให้อาตมาทราบ โดยเผยแพร่บอกให้ผู้อื่นที่ยังไม่รู้เรื่องนี้ต่อ ๆ กันไป อาตมาเชื่อมั่นว่า เรื่องที่โยมเล่ามานี้เป็นความจริง ดีใจที่โยมกลับมีจิตใจเข้มแข็ง เกิดปัญหาพิจารณาตามหลักธรรม อาตมาขอรับรองกับโยมว่าจะนำเรื่องนี้บอกต่อ ๆ กันไปเป็นธรรมทาน เพื่อโยมจะเกิดเป็นกุศลเกิดบารมี เพื่อช่วยโยมให้เกิดความสุขที่ได้เล่าเรื่องนี้มาเล่าถวายให้อาตมาฟัง อาตมาก็คิดว่าเรื่องนี้จะเกิดประโยชน์แก่ญาติโยมทั้งหลายในเรื่องกรรม”

ต่อจากนั้น ท่านพระครูก็ให้ลุ่มยุ้ยรับศีล ๕ และแสดงธรรมให้ฟังพอสมควรแล้วท่านจึงได้ลากลับวัด หลังจากท่านพระครูออกจากบ้าน อาการป่วยของลุ่มยุ้ยก็กลับหนักลงนอนหมดสติทันที

แต่แล้วในตอนเช้าวันรุ่งขึ้น ข้าพเจ้าได้ใจที่ท่านพระครูได้ทราบก็คือ ลุงย้อยได้สละตนจากโลกนี้ไปด้วยความสงบ เมื่อตอนตีในคืนวันนั้นเอง เพราะวันนั้นเป็นวันครบกำหนดพอดีสามเดือน นับจากคืนที่ลุงย้อยได้ฝัน ท่านพระครูจึงได้นำเรื่องนี้มาเผยแพร่เพื่อให้ตรงตามความประสงค์ของลุงย้อย ผู้ได้จากโลกนี้ไปแล้วตรงกับความฝันประหลาด

ข้าพเจ้าผู้เรียบเรียงเรื่องนี้ จากหนังสือบันทึกขอ พันเอก วสันต์ พานิช เมื่อเขียนเสร็จแล้ว ข้าพเจ้าก็ทำจิตใจให้สงบแล้วแผ่ส่วนกุศลให้แก่ดวงวิญญาณของลุงย้อย หากท่านผู้ใดอ่านแล้วทำจิตใจให้สงบ แล้วช่วยกันระลึกถึงบุญกุศลที่เราได้สร้างไว้ ไม่ว่าจะเป็นอดีตชาติ หรือในปัจจุบันนี้ก็ดี แล้วช่วยกันแผ่กุศลและเมตตาธรรมให้แก่ดวงวิญญาณของลุงย้อย คิดว่าคงจะเป็นกุศลอันยิ่งใหญ่ที่สามารถให้วิญญาณของลุงย้อยเข้าสู่สุคติได้ และเราก็จะประสบความสำเร็จและฝันดีเป็นสิริมงคลแก่ตัวเราเองตลอดไป เพราะจะพ้นจากฝันร้าย หากท่านจะมีปัญหาเช่นเรื่องนี้เมื่อรู้ตัวว่าจะมีอายุอยู่ในโลกมนุษย์ต่อไปไม่นาน ท่านจะทำอะไร หากเรื่องนี้ยังไม่สามารถจะแก้ปัญหาทางใจได้ ก็ขอให้ท่านกับไปอ่านเรื่อง อานาจิตต เรื่องที่ ๔๔ ในชุด “กฎแห่งกรรม” หรือใครจะอยู่ค่าฟ้า ในเรื่องที่ ๕๔ บางทีอาจเกิดประโยชน์บ้าง

ข้าพเจ้าขอกราบมัสการขอบพระคุณที่ท่านพระครูภาวนาวิสฺฐี (พระครูปลัดจรัญ) ได้กรุณาอนุญาตให้ใช้นามจริงได้ ขอขอบพระคุณครอบครัวของลุงย้อย และขอขอบคุณพันเอก วสันต์ พานิช ผู้บันทึกและได้กรุณาติดต่อในเรื่องนี้จนเกิดประโยชน์ต่อไป

จากหนังสือประวัติและผลงานของพระครูภาวนาวิสฺฐี พ.ศ. ๒๕๓๐

.....